

De technicus

Het is een zonovergoten zondagochtend, half november. Al fluitend slentert Jonas gekleed in een veelkleurige korte broek en T-shirt, samen met zijn trouwe viervoeter Jack, door de witgekalkte straten van Greenwich, in de staat New York.

Het is amper 7 uur in de ochtend, maar er heerst al een drukte van jewelste in de straten. Iedereen is al vroeg uit de veren, om te profiteren van de aangename ochtendtemperatuur.

"Hey Jack", roept een jongedame plots. Jonas kijkt op en ziet zijn buurvrouw voor hem al joggend opdoemen. "Dag Jonas", zegt de jongedame, schijnbaar buiten adem.

"Hallo Anna", stamelt Jonas verlegen, terwijl hij zijn kaken rood voelt worden.

"Hoe is met onze Jack?" vraagt ze, terwijl ze hem liefkozend over zijn zwart-wit gevlekte kop wrijft.

Jack, die deze bevallige aandacht wel smaakt, legt zich plat tegen de grond. "Met Jack is alles goed...", herpakt Jonas zich. "Ha dat is fijn om te horen", zegt Anna vol enthousiasme. "Hmm, we moeten eens..." Vooraleer Jonas zijn zin kan afmaken is Anna er alweer van door. "Dag Jonas, dag Jack", klinkt het van ver...

Jack kijkt Jonas vragend aan. "Ja, ik weet het Jack, de volgende keer zeker. Kom wij stappen verder."

De straten zijn inmiddels doordrongen van de geur van versgebakken brood en koffiekoeken.

Jonas kan er niet aan weerstaan en wandelt binnen bij de eerstvolgende bakker. Met een brede glimlach overhandigt de winkeljuffrouw hem zijn bestelling. Twee chocolade broodjes voor Jonas en een croissant voor Jack. "Hmm... heerlijk!" denkt Jonas en het water loopt hem in de mond. Al fluitend zet hij zijn wandeling verder doorheen de drukke straten. Hij baant zich een weg door joelende kinderen, die spelletjes spelen in de verkeersvrije straten. Jack geniet van de massale aandacht en de vriendelijke aaitjes over zijn hoofd.

Jonas kijkt tijdens zijn wandeling naar de torenhoge witte wolkenkrabbers die glinsteren door het felle zonlicht. Wat een contrast met de ondergrondse appartementsgebouwen en winkelcentra diep onder de grond.

Al vele jaren wordt er op aarde niet meer in de hoogte gebouwd maar meer in de diepte. Het is vooral de rijkere middenklasse, die een nieuw grondgebied heeft ontgonnen, namelijk de diepe aarde, waar het tijdens de snikhete dagen zalig verkoelen is in de diepe winkelcentra en appartementen. De armere bevolking blijft uit noodzaak boven de grond wonen en zoekt,

zodra het middag wordt, verkoeling in hun frisse huizen of appartementen, die alle voorzien zijn van uit de kluiten gewassen airco's.

Vandaag is het Jonas zijn rustdag, zoals elke zondag. Dan wandelt hij naar zijn opslaggarage, waar hij volop bezig is met de restauratie van zijn klassieke Porsche, zijn droomwagen, die hij onlangs van de schroothoop wist te redden.

Geen gemakkelijke klus, maar als gediplomeerd elektromechanicus, is hij zo een beetje van alle markten thuis. Na zijn ontspannende wandeling door de stad en voorzien van spijs en drank, komt hij aan bij de garagepoort.

Voor de lol heeft hij een bordje op de poort getimmerd: "Porsche parking only". De poort, voorzien van grijze, afbladderende verf, gaat krakend en piepend open, en is al in even erbarmelijke staat als zijn klassieker!

Ik moet dringend iets aan die stomme poort doen, denkt hij terwijl hij nog net geen hernia oploopt.

Er druppelen al enkele parels zweet van zijn voorhoofd, terwijl hij een blik werpt in de donkere garage. De twee koplampen van de klassieker reflecteren het buitenlicht en staren Jonas smekend aan: red ons... Er verschijnt een glimlach op zijn gezicht: "Hiervoor doen wij het, hé Jack?"

Jack weet al hoe laat het is en nestelt zich gedwee in zijn mandje en doet zich tegoed aan zijn heerlijke, verse croissant.

Jonas wrijft ongeduldig in zijn handen en maakt zijn gereedschapskist open. Hij voelt de stress van de week wegebben wanneer hij de eerste roestige schroef van die ochtend met veel moeite losschroeft.

"Geweldig", denkt hij, en hij merkt fijntjes op dat er geen extra stem in zijn hoofd ronddwaalt die zijn hoofd vult met allerlei instructies en tips hoe hij met zijn schroevendraaier moet omgaan.

Elke zondag heeft Via, de ingeplante Autonome Persoonlijkheid van Jonas ook haar vrije dag.

Sinds het jaar 2120 wordt in elke pasgeboren baby een Autonome Persoonlijkheid ingeplant, die zich, samen met een set nanorobotjes, volledig integreert in het lichaam van het kind. Deze AP blijft tot de leeftijd van 18 jaar volledig stilzwijgend aanwezig in het lichaam. Vanaf je 18de is de AP in staat met je te communiceren en je bij te staan bij je dagdagelijkse werkzaamheden, om samen met je mee te denken en te groeien. Vele mensen geven op dat ogenblik de AP ook een naam, dat communiceert immers gemakkelijker. Jonas heeft de zijne 'Via' genoemd.

Het doel van dit systeem is om snel te kunnen ingrijpen bij ziektes, virussen en tal van andere uitdagingen die de mensheid in deze tijd op zich af ziet komen. Tevens biedt deze AP ook een portaal naar het Interweb, zodat iedereen, altijd en overal met elkaar verbonden is en informatie kan delen. De AP is ook in staat om je hele agenda, huishouden, boodschappen... te regelen, zonder dat je je daar zorgen over hoeft te maken.

De wetgeving rond deze inenting was en is nog zeer omstreden. Er bestaat dan ook een enorm zwart circuit waarbij men op niet altijd orthodoxe manieren de AP gaat verwijderen, en waar de afloop vaak desastreuze gevolgen heeft voor de gezondheid van het kind.

Het is al laat op de avond wanneer Jonas met een glimlach op zijn gezicht, moe en voldaan de krakkemikkige garagepoort achter zich dicht trekt en zijn ontspannende wandeling naar huis terug aanvat met Jack in zijn armen. "Jij bent toch een verwend nest hé." Bedekt onder een laag vuil, smeer en stof, wandelt hij naar huis.

Nog nagenietend van al het werk dat hij vandaag heeft verricht, snuift hij de geur op van de vallende avond en de afnemende verzengende hitte die ook vandaag weer van de partij was. De dalende zon speelt weer zoals elke avond met de schaduw van de torenhoge appartementsblokken, terwijl zachtjes de rust in de stad wederkeert.